

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reintje De Vos

Hendrik <Van Alkmaar>

Haarlem, 1826

Reis naar het Hof en de eerste biecht.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62132)

ik u ons jongste zoontje REINAARTJE; hem staan de tandjes zoo fraai in het mondje; ik hoop dat hij op mij gelijken zal. Hier is ROESSEL, een lief slim diefje, dien heb ik waarlijk even lief. Bezorg de kinderen wel, wanneer gij mij behagen wilt. Ik zal het in liefde gedenken wanneer ik terug kom."

En hierop ging hij van daar en liet vrouw ERMELIJNE met zijne zonen achter. Zijn gezin bleef zonder verzorger, en dit viel aan de vrouw moeilijk.

Reis naar het Hof en de eerste biecht.

Nadat beiden, (GRIMBAARD en REINTJE) een uur op weg waren geweest, sprak de laatste:

„Vriend GRIMBAARD! liefste neef! ik beef van angst en zorg. Ik vrees, dat ik in den dood ga; groot is het berouw over de zonden, door mij bedreven; ik wil derhalve ter biecht gaan en wel, lieve oom! bij u: want hier is geen andere Priester; mijne zaak zal niet verergeren, als ik mijne zonden heb beleden en gebiecht.”
GRIMBAARD sprak: „Gij moet vooraf belooven, niet meer te zullen op roof gaan, en af te zien van verraad en diefstal; anders helpt de biecht geen mijt.”

Juwe bigte helpet anders nigt ein kâv.

Dat wil ik wol, sprak Reinke do;

Allus beginne ik, horet wol to:

Confiteor tibi pater et mater,

Dat ik dem otter unde dem kater

Unde mannigem hävve misgedân,

Des wil ik gërne by bote stân.

De Greving sprak: ik forsta des nigt,

Sprâket up Düdes h juwe regte bigt,

So mag ik dat regt forstân.

Reinke sprak: ik hävve misgedân

Jegen alle dère, de nu leven,

Und bidde, dat se it mi willen forgeven.

Wente ik den baren, minen öm,

Gefangen bragte in den bôm,

Dâr öm al blodig wârd fyn hoved,

Unde mër släge krêg, wan ennig lovet.

Hinzen lërde ik müse fangen,

Unde he blêv fo in deme strikke behangen.

Se slogen öm dâr mid alleme flyt,

Dârover wârd he fines oges kwyt.

Dat was mine fhuld, wo it ök fy.

Fan regte klaget de Hane over mi,

Ik hävve öm genomen sine kinder.

Weren se groter, eft weren se minder,

Ik makede öm der jummer lös.

Fan regte klaget he over den fos.

De koning en is mi nigt entgân,

Ik hävve öm faken fhande gedân,

Unde ök der koninginnen,

Dat se spade wil forwinnen:

Se sint bede gefhänded by mi.

Nog

„Hiertoe ben ik genegen, zeide REINTJE. Ik zal derhalve beginnen: hoor toe!

Confiteor tibi, Pater, dat ik den kater en den otter en vele anderen heb mishandeld, en hiervoor wil ik gaarne boete doen.”

GRIMBAARD sprak: „Ik versta u niet. Doe uwe biecht in het Duitsch, opdat ik het begrijpen moge.”

REINAART zeide. „Ik heb tegen alle dieren, die thans leven, gezondigd, en bid gaarn, dat zij het mij zullen vergeven.

BRUIN, mijnen oom, bragt ik in den eiken stam, van waar hij niet dan met een bebloed hoofd weg kwam, wanneer hij meer slagen kreeg, dan iemand weet. Ik leerde HINZE muizen vangen en bragt hem in den strik, alwaar hij ook klappen beliep en zijn oog verloor. Dit was geheel door mijne schuld. Ook klaagt HENNING naar regten. Ik heb hem van zijne kinderen beroofd, groot en klein, en hij is derhalve met reden op mij verstoord.

Zelfs de Koning is mij niet ontgaan, en ik heb voor hem en ook voor de Koningin schande bewerkt, hetwelk zij zoo ligt niet kunnen uitwisschen.

Ik heb ISEGRIM het meeste en wel met opzet

Nog hævve ik darto, dat fägge ik di,
 Hegrim den wulv gefhänded mid flyt.
 Dat al to fäggen neme fele tyd.
 He en is nigt myn öm, wol hêt ik öm fo,
 He horet mi altes nigtes to.

It gefhag êns, des is fes jâr,
 He kwam to mi to der Elemar (4)

In dat klöfter, där ik was:
 Begeven up dat fulve pas.

He bad, dat ik öm helpen fholde,
 Wente he där ök monnik wêrden wolde.

He mênde, dat were fan finen dingen,
 Un begunde mid der klokken to klingen.

Dat lüdend dugte öme wäfen fo föte,
 Ik lêt öm binden beide föte

An den klokrêp na fineme willen,
 Up dat he finen lusten mogte stillen,

Unde dat lüden wol mogte leren.
 Men dit kwam öm to klenen eren,

Wente he ludde fere utermaten,
 Dat alle dat folk by der straten

Weren alle in groter fare.
 Se mênnden, de düvel were dare,

Un lepen, där se dat lüden hörden;
 Unde er he konde in korten wörden

Säggen: ik wil mi hyr begeven!
 Hadden se öm filna genomen fyn leven.

He bad mi, dat ik öm fholde eren,
 Un dat ik öm lete eine platten fhëren.

Där fulvest to der Elemar
 Lêt ik öm avbärnen boven dat hâr.

So fêr, dat öm de fwârde krampa
 Fa-

beleedigd. Dit alles op te halen, zou te veel tijd vorderen. Ik noem hem: *Oom*; maar hij bestaat mij niet in den bloede.

Het gebeurde voor ruim zes jaar, dat hij bij mij te *Elemar* in het klooster kwam; hij verzocht, dat ik hem helpen zou, om aldaar monnik te worden. Hij meende, dat dit voor hem zaak zou zijn, en begon met het klokkeluiden. Hij vond behagen in dit gelui, en daarom bond ik hem de klokke-reep om de voeten, ten einde hij zijnen lust naar begeerte zou kunnen involgen, en het luiden leeren.

Hij behaalde er weinig eer mede, want hij luidde zoo geweldig, dat al het volk op straat kwam, uit vrees voor brand. Zij liepen naar het klokkehuis en meenden, dat het de duivel ware; en eer hij het zeggen konde, dat hij in het klooster wilde gaan, hadden ze hem bijna dood geslagen.

Hij verlangde nog te *Elemar* van mij, dat ik hem den kruin zou scheeren. Ik liet het haar op zijn hoofd afbranden, zoo diep, dat het vel opkromp, en hij ondervond nog meer rampen door mijn bedrijf.

Faken kræg he fan mi den ramp.
 Ik lærde öm fifhe fangen up enen dag,
 Där he ök entfang mannigen slag.
 Ik leidede öm eins int Jüleker land
 To enes papen hûs fêr wol bekand,
 Där fulvest en was nên pape riker;
 Desse hadde enen langen spiker,
 Där mannig spek-fide inne lag:
 Där he entfang mannigen slag.
 Darto was in deme spiker nog
 Ferfh flêsh gefolten in einen trog.
 Ifegrim brak dorg de wand ein gat,
 Up dat he flêshes mogte äten sad.
 Ik hêt öm fry krupen darin:
 Ik wolde öm fhanden, dat was myn fin,
 He at so fele utermate,
 Dat he út deme fulven gate
 Nigt komen konde, där he inkwam,
 Dat öm fyn grote bûk benam.
 Do moſte he klagén folk gewin,
 Wenté där he hungerig fus kwam in,
 En mogte he fad nigt komen út.
 Ik ging unde makede grôt gelûd
 In dat dorp unde grôt gerogte,
 Up dat ik öm to plasfe brogte,
 Ik lèp, där de pape fat
 Over der tafelen unde at,
 Unde fôr öm ſtund ein kappôn
 Gebraden, ein fo fätten hôn,
 Ik ſprang to mid der haft,
 Unde nam dat hôn unde lèp do faſt,
 De pape makede grôt gerogte,

He

Ik leerde hem eens visfchen vangen, waarbij hij insgelijks flagen beliep.

Eens bragt ik hem in het land van *Gulik* aan het huis van eenen bekenden Priester. Daar was geen rijker Paftoor in den omtrek. Hij had een groote fchuur of fpijker, waarin vele zijden fpek hingen, ook ftond aldaar een trog, met pas gezouten vleefch.

ISEGRIM brak een gat door den wand, ten einde hij eens zijn bekomft aan vleefch zoude eten. Ik raadde hem om door het gat te kruipen. Mijn oogmerk was om hem in het verdriet te helpen. Hij at zoo veel, boven mate, dat hij om de dikte van zijn buik niet door hetzelfde gat konde terug komen. Hij moest zich weldra over de winft beklagen. Hij kwam er wel hongerig in maar verzadigd mogt hij er niet uitgaan.

Ik maakte in het dorp een groot gerucht, op dat elk ter been zou geraken, en liep toen daar de Priester aan tafel zat. Voor hem ftond een vet gebraden kapoen. Ik fprong toe, nam het voor zijne oogen weg en liep heen. De Priester maakte een groot gerucht en bohei; hij liep de tafel om ver; alles, eten en drinken lag over den vloer. Hij riep: flaat toe! fmijt! vangt hem! — en viel door de drift. Alle die daarbij kwamen riepen: flaat toe! Ik liep

He lèp mi na, al dat he mogte.
 Unforwaringes he ummetôg
 De tafel, dat se henne slôg.
 Dit fhag al ane minen dank;
 Dâr lag spise unde drank.
 He rêp: sla, warp, fange un stêk!
 Do fel de pape in den drek.
 Al, de dâr kwemen, de repen: sla!
 Ik lèp fôr, unde se mi darna.
 Des folkes wârd fele in deme tal,
 De myn argeste mênden al.
 De pape dat grôtsste rogte drêv,
 He rêp: wol sag je kônre dêv?
 He nam mi dat hôn, dâr ik sat
 Over der tafelen unde at!
 So lange lèp ik up dat pas,
 Wente fôr den spiker, dâr Ifegrim was.
 Dat hôn lêt ik fallen dâr,
 Wente it was mi alto fwâr.
 Ane minen dank mošte ik it laten,
 Unde lèp do hen mine straten.
 It was nôd, dat ik wâg kwam.
 Unde do de pape dat hôn upnam,
 Hävt he Ifegrimme fornomen,
 Un alle de mid öm weren gekomen.
 Do rêp he lude: frunde, slât!
 Hyr is ein wulv, nog ein dêv kwád!
 Late wi öm lopen, des hävven wi fhande
 In alle desseme Jüleker lande.
 Ifegrim dagte wat he kunde.
 Ja dâr entfang he mannige wunde;
 Se makeden also groten lûd,
 Dat

vooruit en zij volgden mij. Daar kwam veel volk bij elkander, die het kwaad met mij voor hadden. De Priester maakte het meeste gerucht. Hij riep: „Wie zag ooit stoutere dief? de vos ontnam mij het hoen, terwijl ik aan tafel zat!”

Ik liep zoo ver, tot dat ik bij den spijker kwam, waar ISEGRIM was; aldaar liet ik het kapoen vallen. Het was mij te zwaar en ik moest het tegen mijnen wil afstaan. Ik kwam toen op de straat en redde mij ter naauwer nood.

De Priester nam den vogel op en zag toen den wolf; zij ook, die met hem gekomen waren. Hij riep luide: „Vrienden! slaat toe! hier is een wolf; het is ook een kwade dief; lieten wij hem loopen, dan verstrekte het ons ten schande in het gansche land van *Gulik!*”

ISEGRIM werd zeer beangst en dacht wel op uitkomst, maar hij ontving vele wonden. Het volk maakte zoo veel gedruisch, dat alle bureu er
op

Dat alle de buren kwemen út.
 Se flogen öm, dat he lag for dôd;
 Newerlde kwam he in fülke nôd.
 De dit up ein laken malede,
 Wo he des papen spek betalede,
 Nog fholde dat gans feldfen laten.
 Do worpen se Ifegrim op de straten,
 Se fleepeden öm dorg strük, dorg stên;
 Nën leven was in öm to fên.
 Se worpen öm in eine unreine kule,
 Went he stank gresliken fule.
 Se münden alle, he were dôd.
 In sodanen flägen unde nôd,
 Unde in alfodaner unmagt
 Lag he dâr de gansse nagt
 Alse ein regt armen wigt.
 Wo he wäg kwam, des wêt ik nigt,
 Unde wêt des nën enked befheid.

Dárnâ fwôr he mi einen eid
 Siner hulde ein jâr ummetrent;
 Men dat en was nigt fele bewend.
 Darumme he mi fwôr, was, dat
 Ik fholde öm hön're maken sad.
 Up dat ik öm egt mogte befhalcken,
 Sprak ik fan eineme hanenbalken,
 Dâr seven hön're up to fitten plägen,
 Unde ein hane wol fät todëgen.
 Do ik öm dâr hadde gebragt,
 Do was it eine stunde na midnagt.
 Dâr was ein fenster upgestut,
 Ik

op aankwamen; zij sloegen hem, dat hij voor dood bleef liggen; nooit was hij in grooter gevaar. Was er iemand, die het op het doek bragt, hoe hij het spek aan den Priester betalen moest, dit zou eene fraaije schilderij geven.

Vervolgens wierpen zij ISEGRIM op de straat; zij sleepten hem over de steenen en struiken. Daar was geen leven meer in te zien, en eindelijk wierp men hem op eenen mestvaalt, om dat hij den vuilsten stank van zich gaf. Allen meenden dat hij dood ware.

Hij lag den ganschen nacht, door de slagen en pijn vermand, aldaar in onmagt, en hoe hij is bijgekomen en weg geraakt, daar van weet ik niets.

Omtrent een jaar daarna, bezwoer hij mij op nieuw zijne vriendschap, maar och! hier van kwam weinig goeds. Hij betuigde mij lust te hebben, om zich eens te verzadigen aan kippenvleesch. Ten einde hem ter dege te betrekken, sprak ik van eenen hanebalk, waarop gewoonlijk een vette haan en zeven hoenders zaten.

Het was om één uur na middernacht, dat ik er hem brengen zou; aldaar stond een dakvenster open, waarvan ik mij bediende. Ik hield mij, of ik er het eerst wilde inkruipen, maar ik liet ISEGRIM voorgaan, en zeide: „Kruip maar
toe

Ik dagte, dat s'holde mi komen to nut.
 Ik dede, wo ik wolde krupen dardore,
 Men Isgrim moſte krupen fore.
 Ik ſprak: krupet men fry darin,
 Wente de de wil hävven igt gewin,
 De mot dâr jo wes umme dôn;
 Sus krige ji draden ein fätte hön.
 He kröp in wol halv in fare,
 Unde ging taſten hyr un dare.
 Do ſwôr he düre by finer ere:
 Wi fint formelled, dat frugte ik fere;
 Hyr finde ik fan hön'ren nigt enen bitten.
 Ik ſprak: de hyr fore plägen to fitten,
 De hävve ik fuſte wäg genomen.
 Men wille wi ſhaffen unſen fromen,
 Wi moten nigt verdrotten ſyn,
 Unde moten deper krupen in.
 De balke was ſmal boven der döre,
 Dâr wi upkropen, men he was före.
 Dewile he ſus de hön're fogte,
 Sag ik, dat ik öm hönen mogte:
 Ik kröp torügge wedder üt.
 Dat fenſter fel tö overlüd,
 Do ik de ſtutte-klinken lösbrak.
 Darfan Isgrim ſo fere forſhrak,
 Dat he fel einen ſwaren fal
 Fan deme balken, wente he was ſmal.
 Se worden forfèred, de dâr ſlepen,
 De by deme füre legen; ſe repen,
 Dat dorg des hogen fenſters gat
 Gefallen were — ſe wuſten nigt wat.
 Se ſtunden up, unde entſengeden legt.

Do

toe. Die gewin zoekt moet er iets voor doen; zoo aanstonds zult gij eene vette kip vinden." Hij kroop al voort in groot gevaar en tastte in het ronde. Hij zwoer hoog en duur bij zijne eere: wij zijn verkleit; ik vind kip noch haan. Ik zeide: zij die hier vooraan plegen te zitten heb ik vroeger weggenomen, maar willen wij ons belang behartigen, dan moeten wij er dieper in.

De balk waarop wij voortkropen, was smal, en terwijl ik onder dit zoeken naar hoen ers, bezinde, dat ik hem alhier in leed konde brengen, zoo kroop ik stil terug, en sloeg het dakvenster, met eenen harden slag toe. ISEGRIM schrikte zoodanig van dien slag, dat hij van boven neer tuimelde.

Allen, die bij het vuur lagen, werden vervaard en riepen: daar valt iets, door het luik! maar zij wisten niet wat; zij stonden op en ontstaken de lamp; toen zij zagen dat het een wolf was, floegen zij hem, dat men hem voor dood moest houden.

Ik heb hem alzoo in menig gevaar gebragt, meer en grooter dan ik thans beschrijven kan; het verwondert mij zelve, dat hij het levend ont-komen is.

Bo-

Do se òm fegen, do wård he egt
 Geslagen, forwund went in den dôd.
 Ik hævve òm gebragt in mannige nôd,
 Mèr wan ik nu kan nomen.
 Mi wonders, dat he nog is entkomen.

Nog hævve ik òk dat bedreven,
 (Ik wolde, dat it were nagebleven,)
 Mid sineme wive, frouwen Giremòd,
 Dår òre unere fan entstòd,
 Unde langfen se dat fhal forwinnen,
 Sèt, dit is it, dat ik fan al minen sinnen
 Unde up desse tyd kan bedenken,
 Dat mine fele mogte kränken.
 Up dat mine fele krige kwitèren,
 So bidde ik sèr umme absolvèren,
 Unde sätet mi, dat ju dunket gòd.

Grimbård was listig unde fròd,
 He brak ein rys by deme wäge,
 Unde sprak: òm, nu slat ju dre slägs
 Up juwe hüd mid desseme rise,
 Unde lägget it dan, dår ik ju wise,
 Unde springet dår drevärw over hër
 Sunner strumpelen overdwër.
 Dänne kusset dat rys funder nyd,
 In einen teyken dat ji gehòrfàm fyt.
 Desse *penitencie* ik ju fätte:
 Hyrmid sy ji fan alre smette
 Kwyt unde fan allen funden,
 De ji je deden fòr dessen stunden:
 Wente ik forgeve se ju alle,
 Wo fele dër òk is in deme talle.

Dit dede Reinke ane allen fordrèt,
 Do

Bovendien heb ik nog met zijne vrouw, GIEMOED, zaken bedreven, waardoor aan haar schande en oneere wedervaren is, hetwelk zij niet dan langzaam zal kunnen te boven komen, en het is ook hierover dat ik mij hoogelijk be- droef.

Zie, dit is het, dat ik op dezen tijd kan bedenken, en waarover mijn geweten knaagt. Ik bid hartelijk om uwe absolutie, opdat mijne ziel kwijtschelding erlange. Leg mij tot straf op, wat u goed dunkt.

GRIMBAARD was geslepen en wijs. Hij brak een rijsje of takje van een boom, en zeide: „Oom! geef aan u zelve op uwe huid drie slagen met dit rijsje; leg het dan, waar ik het zal wijzen, spring er drie maal over heen, zonder struikelen, en kusch dan het takje zonder op hetzelfde boos te zijn, tot een teeken van uwe gehoorzaamheid.

Ik leg u deze *penitentie* op, en hiermede zijn uwe smetten en zonden, tot op dit uur bedreven, uitgewischt en kwijtgescholden, want ik vergeef ze u, hoe groot hun getal ook zijn moge.”

REINTJE volbragt dit alles zonder tegenspraak,

Do sprak Grimbård: ðm, nu fèt,
 Dat ji ju batern mid guden wärken.
 Läset juwe psalmen, unde gät tor kärken;
 Fastet de regte fättede tyd;
 Firet de hilgen dage mid flyt;
 Tröftet de kranken in alle juwen dagen;
 Wifet de to wäge, de därna fragen;
 Juwe almise fhole ji gärne geven,
 Unde forwären juwe böse leven,
 Alse roven, stälen unde forraden,
 So kome ji ane twivel to gnaden.

Reinke sprak: ik wil mid flyt
 Dit willigen dôn al mine tyd.

Do Reinke sine bote hadde fulbragt,
 So hyrför is gefagd,
 Do ging he hen to hove-ward
 He unde fyn bigtfader Grimbård.
 Se kwemen up einen fligten fand,
 Där lag ein klöfter tor regteren hand,
 Dat hörde geistliken nonnen to,
 De Gode deneden spade unde fro.
 Se hadden fele hānen unde mannig hōn,
 Fele ganse unde ðk mannigen kappōn,
 De faken buten der mūren weren;
 De plag jo Reinke to visiteren.
 Darumme sprak he do also:
 Regt na desseme klöfter to
 Ligt unse regte strate hin.
 He mēnde de hōn're — dat was fyn fin;
 Wente se gingen där buten deme fhure
 Umme ðre weide by der mure.
 Sinen bigtfader leide he mid fik där.

en nu zeide GRIMBAARD: „Oom! nu moet gij u beteren, met goede werken. Lees uwe psalmen. Ga ter kerk; vast op de gezette tijden, vier de heilige dagen; troost de kranken; wijs hen den weg, die er na vragen; geef aalmoezen en zweer uw boos leven, — te weten: het stelen, rooven en verraden, af; zoo komt gij nog zonder twijfel in den hemel.”

REINTJE antwoordde: „Ik zal dit, met vlijt en ijver ten allen tijde betrachten.”

Zij vervorderden, nadat REINAART aan deze boete voldaan had, hunnen weg en kwamen aan eene heide, aan welke een klooster paalde, behoorende aan Nonnen, ijverig in de dienst.

Deze hielden vele hanen en kippen, ook ganzen en kapoenen, die veeltijds buiten den muur liepen. Aan deze plagt REINTJE wel eens een bezoek te geven. Hij zeide: „de beste weg loopt langs dit klooster.” — en dacht reeds om de hoenders en hoe er misfchien wel eenige bij den muur zouden liggen.

Hij misleidde alzoo zijnen biechtvader en weldra werd hij de hoenders gewaar.

Hij zag in het rond en hij bemerkte hoe een haan van den hoop verwijderd ging, die groot en jong was. Naar dezen waagde hij een sprong, zoo dat de veeren sloven.

Tohand ward Reinke der hön're wår;
 Sine ogen begunden öm umme to gån.
 Buten dën allen ging ein hån,
 De fät was, gröt unde jung;
 Na dëme gav Reinke einen sprung,
 So dat öm de fedderen stoven.

Grimbård fwör by sineme loven:
 Unfalige öm! wat wil ji dôn?
 Sprak he, wil ji wedder umme ein hön
 In alle de groten funde gån,
 Där ji de bigte fan hävven gedån?
 Dat mag wol fyn feldfene ruwe!
 Reinke sprak in regter truwe:
 Dat dede ik in danken, leve neve!
 Biddet God, dat he mi dat forgeve;
 Ik wilt nigt mër dôn, un gërne laten.

Do kërden se wedder tor regten straten
 Den wäg, over ene smale brugge;
 Wo faken sag Reinke overfugge
 Wedder hen, där de hönre gingen!
 Därfan konde he sik nigt bedwingen.
 Hädde men öm fyn hoved avgeslagen este togen,
 It hädde na den hön'ren-ward geflogen.
 Grimbård sag wol dit gelät,
 He sprak: o Reinke, unreine frät!
 Wo late ji juwe ogen ummegån?
 Reinke sprak: öm, dat is misgedån,
 Dat ji mid juwen förlopenden wörden
 Mi fus üt mineme bäde forstörden!
 Latet mi dog läfen ein *pater noster*
 Den hönre-selen fan deme klöster,
 Unde ök den göfen, ön al to gnaden,

Dër

GRIMBAARD zwoer bij zijn geloof, en zeide: „ Ongelukkige oom! wat doet gij, wilt gij op nieuw om eene kip, tot het zondige leven terug keeren, waarvan gij de biecht hebt gedaan; dit zoude een vreemd berouw zijn.”

REINTJE hernam: „ Ter goeder trouw; ik deed het in gedachten, lieve Neef! Bid, dat het mij moge vergeven worden. Ik zal het niet weer doen.”

Zoo keerden zij op den grooten weg terug, over eene smalle brug. REINTJE zag gestadig terug, naar de hoenders; hiervan konde hij zich niet bedwingen; ja, had men hem het hoofd afgeslagen, het zou er naar toe gevlogen zijn. GRIMBAARD zag dit en zeide: „ REINAART, gij gulfig dier, waarom ziet gij zoo gestadig terug.” REINTJE hernam: „ Oom, gij hebt niet wel gedaan dat gij mij, met dezen uwen inval, in mijn gebed stoorde. Laat mij toe een pater noster te lezen voor de rust van de zielen der hoenders en der ganzen, die ik hier heb verflonden, en waarvan ik deze heilige nonnen met list heb beroofd.”

Dër ik gans fele hävve forraden,
 De ik dessen hilgen nunnen
 Mid miner list hävve avgewunnen.

Grimbård fwäg, men de fos Reinard
 Hadde jummer dat hoved to den hön'ren-ward,
 Wente där se kwemen tor regten straten,
 De se toforen hadden gelaten.
 Tohånd ward Reinke fêr bedröved,
 Mër wan jennig regte lövet,
 Do he sag den hov, des koninges palas,
 Där he int hogeste forklaged was.

Do in dem hove was fornomen,
 Dat där Reinke was gekomen,
 Al de där weren grôt unde klein,
 Begërden alle Reinken to fein.
 Där weren nigt fele in deme dage,
 Se hadden over Reinken funderlike klage.
 Dat dugte Reinken nigt fele fan wërde,
 Des dede he alle de unforfërde.
 Mid fineme öme deme Greving
 Dryftiglikén he so fôr fik ging
 Zyrlikén dorg de hogesten frate,
 Also modig fan gelate,
 Efte he were des koninges sone,
 Unde eft he nemande up eine bone
 Edder fus nemande hadde misgedân.
 Fôr Nobel, den koning, ging he stân
 Mang de heren in den palas,
 Unde hêld fik bät, wan öme was.

He

GRIMBAARD zweeg; maar REINTJE zag nog gestadig om, tot dat zij op den grooten weg waren terug gekeerd.

Bij het Paleis des Konings en het Hof gekomen, waar hij zoo hoogelijk was verklaagd, werd hij zeer bedroefd en beangst, ja meer dan iemand gelooven kan.

*Verschiĳning ten Hove voor het Gerecht,
en de veroordeeling.*

Zoodra de tijding ten Hove kwam, dat REINTJE verschenen was, begeerden alle aanwezigen, groot en klein, den vos te zien; weinige waren er, of zij hadden klagten in te brengen. REINAART scheen zich hierover weinig te bekommeren; en speelde den onversaagde.

Hij ging met zijnen oom GRIMBAARD fierlijk de voornaamste straat op, en met zulk een moedig gelaat, alsof hij des Konings zoon ware, en of hij niemand voor de waarde van eene boon hadde misdaan.

Hij ging voor den Koning, onder de Heeren van het paleis staan, en hield zich moediger, dan hij eigenlijk was.

Hij sprak: „Grootmoedig Koning, Genadig Heer! Ik bid dat gij mij in regten hooren zult. Geen Heer had ooit een getrouwer dienaar, dan ik voor u, mijn Vorst, ben.

H 4

„Hoe